

Acció CIUTADANA

SETMANARI REPUBLICÀ FEDERAL

Olot, 26 d'Abril 1930. — Subscripció 5 ptes. l'Any. Número solt 10 cts. — Redacció i Administració, Concentració Republicana—Any I. — Núm. IX

La República essencialment democràtica és aquella que posa el govern i riquesa del poble a les mans de tots els seus ciutadans.

Libertat política

EL progrés de la superació conscient des de la Reforma, impulsat per el desvetllament interior de l'individu i més que tot excitat per les provocacions que la justícia dels poders absoluts fomentava en la Societat, no podia pas aspirar a una comprensió de les seves necessitats; precisava massa, perquè podés subsistir la vanitat entronitzada d'una casta de dominadors, mantenir el poble en la seva condició de vassallatge; per això la nostra llibertat moral o sigui el reconeixement filosòfic d'una igualtat humana, necessità una Revolució Francesa per imposar-se políticament.

Després, pausadament, els pobles han anat seguint l'exemple, emmotllant les formes de govern segons el promig de la seva mentalitat i hem pogut veure palpablement que en harmonia a la nostra posició mansa davant els problemes de justícia s'erigia en poder la trassa d'orgull i suficiència i eloqüentment ens ensenyava el camí que els era més plaent, i nosaltres, temorencs, acceptàvem aquella submissió mentres, interiorment, ens congriàvem uns desigs d'emancipació i dignitat; però persistíem encara en fomentar una disgregació de forces entre nosaltres mateixos, que ens feia impotents, per oposar-nos decididament contra el poder instaurat.

I així aquella realització de llibertat moral, desvetllada en nosaltres, per la nostra mateixa culpa no podia trobar una realització política i per tant tampoc una llibertat econòmica.

Si volem obtenir una consideració d'igualtat és necessari que no admetem la supremàcia d'un home sobre nosaltres, és convenient que adrecem les nostres forces per ajudar a decidir una forma de govern més democràtica; pecariem d'excessivament puerils si per la temença de que aquesta nova forma de govern no respongués concretament a les nostres exigències no donessim l'ajuda necessària per a donar el pas endavant, en aquest cas el nostre deure és procurar que la mateixa s'instauri amb el màxim possible de perfeccionament.

El poble és lliure de regir-se a si mateix i establir la forma de govern que li sigui més convenient, per tant la imposició és una llei contra el poble, sols la comprensió farà que les lleis siguin respectades sincerament.

I si bé dintre una monarquia constitucional el poble pot erigir en govern un estat de l'opinió contínua com diu Tomàs Gomez—el govern personal i permanent del Rei.

Per tant la nostra decissió unànim davant l'oració que actualment és en voga de República? Monarquia? ja no cal dir que és per República, i que aquesta, localitzada, dintre l'Estat Espanyol, en nom de la llibertat i la justícia, és de República Federal i Socialista.

A. DOT-ARXÉ

La Caritat

De les virtuts teologals la més excelsa, la més perfecta, és sens dubte la caritat. Tothom n'està convençut i per això crec innecessari fer-ne el panegíric, ja que tot el que pugués dir-vos quedaria minso i pobrissó.

Al posar-me a parlar d'aquest tema ho faig encaminat a mirar si podem desfer l'equivoc que en el seu desenroïllament havem pogut observar.

Primerament farem constar l'alta obra benèfica que des de ja fa molt temps ve desplegant la institució benèfica «La Caritat» de la nostra població, ja que ella ha estat causa de l'admiraació de tots els que l'han coneguda, per la manera ben afalagadora amb que exerceix la seva missió.

Tampoc hi ha res a dir dels honorables ciutadans que actuen de directius, ans al contrari, creiem un deure de ciutadania aplaudir la bona

voluntat que tenen aquests homes envers els menesterosos.

L'equivoc a que feia referència és la preocupació constant per establir els règim de caritat, avui existents, que consisteixen en ajudar als pobres—cosa sempre lloable—i en canvi contemplem una inhibició, una inèrcia per evitar la pobresa.

Ja ho deia molt bé el nostre amic Pujol des d'aquestes mateixes planes, que calia pensar encara més en fomentar la cultura que seria la forma d'evitar la pobresa.

El no perseguir una solució a la reducció o eliminació absoluta dels pobres i en canvi sostenir un règim com el que frueixen pot ésser un estímul a l'augment de la pobrissalla. Ens explicarem: posem per cas una pobre vídua amb fillets que per etzar de les adversitats ha d'acullir-se a la mà benefactora de «La Caritat» i constatada la seva pobresa és internada en aquest establiment. Si no es té cura de donar mitjans a llurs fills esperonant-los amb l'amor al treball, al cap de pocs anys se sumaran a les files dels malhaurats pobres perquè han tingut ja resolt el problema de la alimentació.

La promesa d'avui no té remei i no resta més que aliviar als pobres amb institucions com les que ja tenim establertes. Però la pobresa de demà, la pobresa d'esperit, la de l'incult, la de fomentar o permetre la inconsciència de l'analfabet, la de deixar vagar els nois sense ofici, la de no facilitar-li mitjans per la seva futura emancipació; nosaltres creiem que té una màxima importància i per això des d'aquestes planes ens permetem fer aquest comentari.

El que podria ésser una previsió per alleugerir i anar eliminant la pobresa de demà, seria la creació d'una escola d'Arts i Oficis ben completa. Això, no hi ha que dubtar que fóra molt més útil que no pas mancant-nos aquesta i tantes altres coses indispensables, entretenir-se amb banyeres al Parc o moltes altres coses que seria força llarg enumerar i que han costat a la ciutat moltes mils pessetes.

Tenim com a prova la nostra Escola de Belles Arts que ha donat un rendiment satisfactori, formant alguns artistes que han enlaira el nom d'Olot i això que no ha pas tingut mai una vida esplendorosa com es mereix.

Creiem, doncs, d'una manera irrefutable, que el funcionament a Olot d'una escola dirigida per tècnics escullits on s'hi pugués aprendre a la perfecció l'ofici de fuster, de mecànic, paleta etc., donaria fruits que dintre curt temps es farien apreciar, ja que molta part dels nostres obrers aprenen encara amb els mateixos procediments que cinquanta anys enrera i això els posa en un nivell d'inferioritat amb els d'altres nacions.

Juntament amb l'esforç que es fa avui d'atendre als desvalguts s'hi hauria d'afegir el de evitar-los, per el dia de demà.

Creiem que és un problema digne d'estudi i modestament l'exposem als mateixos elements que amb tan bon zel venen preocusant-se d'aquest problema.

CLAR I CATALÀ